

койствие. Слѣдъ малко врѣме ставать жертва на дивитѣ звѣрове, които ги утравяжтъ и оставяжтъ слѣдъ себе си само едни расхвърлени кости.

БЕЗЪ ТРУДЪ НѢМА СПОЛУКА.

Юрданка е твърдѣ трудолюбиво момиче. Тя много обича да работи. Като свършеше училищната си работа, безъ да губи много врѣме, захващаше да помага на родителитѣ си, или пъкъ се учеше да шие и плете.

Нейната баба бѣше много весела и приказлива. Тя обичаше Юрданка, защото бѣше добра и послушна. Но не само баба ѝ ъ обичаше, обичахъ ъ всички въ кжци. Ето какво правеше тя:

Като си приготви уроцитѣ, отиваше при майка си и ѝ казваше: „Мила мамо, азъ си свършихъ училищната работа и съмъ готова да извърша всичко, което ме накарашъ.“

Ако би майка ѝ да има много работа, опрѣдѣлеше нѣщо на Юрданка да работи, а тя съ голѣма радостъ свършваше дадената ѝ работа. Слѣдъ това извѣствяваше на майка си, че е свършила работата и майка ѝ весело отговаряше: „Юрданке, сега вземн пъкъ да работишь твоята си работа; учи се да шиешъ и плетешъ!“

Каква радостъ, каква веселба у Юрданка! Сега тя вече имаше работа не при майка си, а при милата си баба. Съ конничка въ ржцѣ, въ която си тургаше шишчето и преждата, тичишкомъ влазѣше въ стаята при баба си, поздравяваше ъ и сѣдаше на столчето при неѣ. Баба ѝ съ засмѣно лице, поглеждаше работното си внуче. Когато Юрданка не знаеше какъ да плете по-нататъкъ, ставаше и запитваше баба си, която тосъ-часъ ѝ показваше.